

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 147/2013-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta, zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť J. H., Ž., zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária M., s. r. o., Ž., v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Z. S., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní o námietkach proti exekúcii vedenom pod sp. zn. 18 Er 818/2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní o námietkach proti exekúcii vedenom pod sp. zn. 18 Er 818/2007 p o r u š e n é b o l o .

2. J. H. finančné zadosťučinenie n e p r i z n á v a .

3. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý uhradiť J. H. trovy konania v sume 190,03 € (slovom stodeväťdesiat eur a tri centy) na účet jeho právneho zástupcu, Advokátskej kancelárie M., s. r. o., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2013 doručená sťažnosť J. H., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 818/2007.

1. Sťažovateľ podal 21. novembra 2007 *„námietky proti exekúcii v exekučnom konaní vedenom Exekútorským úradom JUDr. P. M., Ž., EX 553/2007... Dňa 14.05.2012 právna zástupkyňa sťažovateľa písomne urgovala súd, aby bolo o námietskach rozhodnuté čo najskôr, na čo súd reagoval uznesením zo dňa 09.08.2012, právoplatným 04.09.2012, o pripustení zmeny účastníka konania na strane oprávneného... Je potrebné v tejto súvislosti poukázať na to, že počas obdobia od podania námietok, t. j. od 21.11.2007 do vydania uznesenia o pripustení zmeny účastníka konania zo dňa 09.08.2012, bol súd nečinný takmer päť rokov. Exekútor v rámci svojej exekučnej činnosti povinnému – sťažovateľovi zriadil exekučné záložné právo na jeho osobné motorové vozidlo a nariadil zrážky zo mzdy. Je neúnosné, aby z dôvodu nečinnosti súdu bol občan Slovenskej republiky po dobu piatich rokov obmedzovaný na základných ľudských právach, a to blokáciou jeho majetku a jeho príjmu.“*

Okresný súd podľa názoru sťažovateľa *„neposkytol doteraz ochranu ohrozenému a porušenému právu sťažovateľa to bez dôvodov, ktoré by mohli byť vzaté na zreteľ...“*, preto ústavnému súdu navrhol vyslovenie porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 18 Er 818/2007, navrhol prikázať okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, požadoval

priznanie finančného zadosťučinenia i náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci už v jeho sťažnosti.

2. Po prijatí sťažnosti uznesením č. k. III. ÚS 147/2013-10 z 26. marca 2013 na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 25. apríla 2013 okresný súd, aby sa k sťažnosti vyjadril, aby ústavnému súdu oznámil, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci, a aby mu zaslal spis v žalovanej veci.

3. Vyjadrenie okresného súdu i vyžiadaný spis boli ústavnému súdu doručené 13. mája 2013. Okresný súd vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci. K priebehu žalovaného konania okresný súd uviedol:

„Vo veci sa vykonáva exekúcia na základe exekučného titulu – platobný výmer č. 7716/2004 zo dňa 27.4.2004 v prospech oprávneného S., a. s. B. (pôvodne V., a. s., B.) proti povinnému J. H.

Žiadosť o udelenie poverenia bola súdnym exekútorom doručená súdu dňa 17.4.2007, na základe ktorej bolo dňa 26.4.2007 vydané poverenie na vykonanie exekúcie.

Súdny exekútor predložil súdu dňa 30.11.2007 námietky povinného proti exekúcii a návrh na odklad exekúcie.

Dňa 9.6.2008 bol vyzvaný oprávnený, aby sa vyjadril k námietkam povinného, ktorý sa vyjadril podaním došlým súdu 26.6.2008 a zároveň pripojil kópie doručeníek o doručení exekučného titulu povinnému, nakoľko tento v námietkach proti exekúcii namieta, že mu tento nebol doručený.

Dňa 16.5.2012 podal povinný urgenciu na rozhodnutie o námietkach proti exekúcii.

Dňa 19.6.2012 bol od oprávneného vyžiadaný celý spisový materiál, v ktorom bol vydaný exekučný titul, aby mohli byť posúdené námietky povinného. Zároveň bol urobený dopyt na register obyvateľov ohľadne všetkých trvalých a prechodných pobytov povinného v čase od 1.1.1977 (vzhľadom na námietky povinného, že mu nebol doručený exekučný titul.

Oprávnený dňa 18.7.2012 oznámil, že pohľadávka bola postúpená 23.7.2012 a preto nemajú k dispozícii spisový materiál. Zároveň mu predložil zmluvu o postúpení pohľadávok a návrh na zmenu účastníka konania.

VSÚ uznesením zo dňa 9.8.2012 rozhodol o pripustení zmeny účastníka konania a po právoplatnosti tohto procesného uznesenia dňa 22.10.2012 od nového oprávneného bol vyžiadaný spis základného konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul. Kópia tohto spisu bola predložená súdu dňa 9.11.2012.

Dňa 7.12.2012 bolo VSÚ vydané uznesenie, ktorým boli námietky povinného zamietnuté a rovnako návrh na odklad exekúcie. V zákonom stanovenej lehote dňa 28.12.2012 povinný proti uzneseniu podal odvolanie, ktoré bolo dňa 9.1.2013 zaslané oprávnenému na vyjadrenie.

Všetky tieto úkony boli vykonávané vyšším súdnym úradníkom, nakoľko sa jednalo o úkony a rozhodnutia, ktoré sú v kompetencii vyššieho súdneho úradníka.

Po uplynutí lehoty oprávnenému na vyjadrenie k odvolaniu povinnému bol... spis dňa 25.2.2013 predložený na rozhodnutia o odvolaní povinného. “

Okresný súd ďalej uviedol, že zákonná sudkyňa „uznesením zo dňa 27.3.2013... rozhodla o odvolaní povinného proti uzneseniu VSÚ a nakoľko sa jednalo o rozhodnutia proti ktorým nie je prípustné odvolanie, v zmysle ust. § 374 ods. 4 veta tretia O. s. p. vo veci... opätovne rozhodla – námietky proti exekúcii, návrh na odklad exekúcie. Navyše povinný v odvolaní navrhol zastaviť exekúciu, rovnako v tomto uznesení bolo rozhodnuté aj o tomto návrhu. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8.4.2013.

K priedahom v konaní v časti, kde rozhodoval VSÚ došlo z dôvodu vysokého počtu nápadu exekučných vecí a nedostatočného personálneho obsadenia VSÚ na tomto oddelení, ako aj časté zmeny v personálnom obsadení VSÚ. “

4. Ústavný súd 13. mája 2013 zaslal vyjadrenie okresného súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa s možnosťou zaujatia stanoviska v lehote 14 dní od doručenia prípisu (prípis bol doručený 16. mája 2013). V určenej lehote, ktorá uplynula 30. mája 2013, sťažovateľ ústavnému súdu svoje stanovisko nedoručil.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v danej veci upustil od ústneho pojednávania,

pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu týkajúceho sa posudzovaného konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietahov nevyníma.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup žalovaného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

Základnými kritériami pre hodnotenie veci ako zložitej je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná pre rozhodnutie o veci (II. ÚS 26/95).

Vo vzťahu k rozhodovaniu exekučného súdu o námietkach povinného proti exekúcii už ústavný súd viackrát judikoval, že po právnej stránke ide o štandardnú občianskoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva (napr. I. ÚS 435/2012, I. ÚS 493/2012).

Pritom požiadavku na rýchly a efektívny postup súdu pri rozhodovaní v rámci konania týkajúceho sa núteného výkonu rozhodnutia je vzhľadom na jeho charakter a účel potrebné posudzovať ešte dôraznejšie ako v konaní „o práve samom“, ktoré mu predchádzalo (napr. III. ÚS 262/2011). K tomu je možné navyše uviesť, že urgentnú povahu konania a rozhodnutia súdu o námietkach v exekučnom konaní potvrdil aj zákonodarca novelou Exekučného poriadku č. 341/2005 Z. z., ktorou ustanovil povinnosť súdu rozhodnúť o námietkach proti exekúcii najneskôr do 60 dní od ich doručenia súdu (§ 50 ods. 2 Exekučného poriadku).

Po stránke skutkovej ústavný súd v žalovanom konaní nezistil žiadne faktické prekážky podstatné pre skoršie rozhodnutie okresného súdu o podaných námietkach sťažovateľa.

Pri skúmaní druhého kritéria používaného pri zisťovaní prípadných priet'ahov v konaní ústavný súd podiel s'ťažovateľa ako účastníka posudzovaného exekučného konania, resp. podiel jeho právneho zástupcu na predĺžení konania, nezistil.

Postup okresného súdu ako tretie kritérium pre posúdenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zhodnotil ústavný súd ako postup, ktorý vykazoval zbytočné priet'ahy. Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu nezistil žiadne odchýlky od chronológie procesných úkonov, ktorú uviedol vo svojom vyjadrení okresný súd.

Okresný súd nepochybne porušil svoje zákonné povinnosti dané mu právnymi predpismi (predovšetkým § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý mu ukladá rozhodnúť o námietkach proti exekúcii najneskôr do 60 dní od ich doručenia).

Námietky s'ťažovateľa boli okresnému súdu doručené 30. novembra 2007. Okresný súd až po viac ako šiestich mesiacoch (13. júna 2008) doručil podané námietky oprávnenému na účel vyjadrenia. V skoršom vykonaní tohto jednoduchého úkonu pritom okresnému súdu nebránili žiadne relevantné prekážky.

Po doručení vyjadrenia oprávneného (26. júna 2008) bol okresný súd úplne nečinný až do 26. júna 2012, keď oprávnenému doručil výzvu na predloženie spisového materiálu vo veci, v ktorej bol vydaný exekučný titul. Štyri roky bezdôvodnej procesnej pasivity všeobecného súdu sú z hľadiska základného práva účastníka konania na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov neospravedliteľné.

Potom, ako súdny exekútor doručil okresnému súdu 1. augusta 2012 oznámenie o postúpení vymáhanej pohľadávky na ., a. s., B., okresný súd už postupoval v konaní plynulo. Uznesením č. k. 18 Er 818/2007-38 z 9. augusta 2012 pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného, a po zaobstaraní relevantného spisového materiálu (október – november 2012) uznesením č. k. 18 Er 818/2007-55 zo 7. decembra 2012 námietky s'ťažovateľa proti exekúcii i jeho návrh na odklad exekúcie zamietol. S'ťažovateľ doručil okresnému súdu 28. decembra 2012 odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením č. k. 18 Er 818/2007-66 z 27. marca 2013 o zamietnutí námietok s'ťažovateľa proti exekúcii

i o zamietnutí jeho návrhu na odklad exekúcie a jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8. apríla 2013.

Pri zistenej právnej a skutkovej nenáročnosti konania o námietkach sťažovateľa a pri vylúčení podielu sťažovateľa na predĺžení konania ústavný súd konštatuje, že súvislý priesťah v rozsahu štyroch rokov vyplývajúci z vyžiadaného spisu okresného súdu postačuje na záver o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priesťahov okresným súdom v konaní o námietkach vedenom pod sp. zn. 18 Er 818/2007.

Obrana okresného súdu založená na tvrdení o vysokom nápade exekučných vecí, o značnej fluktuácii v personálnom obsadení miest vyšších súdnych úradníkov a o z toho vyplývajúcej zaťažnosti súdu je irelevantná. Ústavný súd už viackrát judikoval, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné priesťahy v súdnom konaní (II. ÚS 120/02, IV. ÚS 15/03). Povahu objektívnych príčin možno priznať právnym udalostiam, ale uplatnenie ústavou zaručeného práva sa nemôže zmarit' nenáležitým správaním štátnych orgánov, ktoré v mene štátu zabezpečujú uplatnenie práv zaručených ústavou (I. ÚS 145/02, IV. ÚS 28/03).

Počínanie okresného súdu v kritizovanom štvorročnom období (26. jún 2008 – 26. jún 2012) ústavný súd s ohľadom na citovanú rozhodovaciu prax vyhodnotil ako nenáležité správanie štátneho orgánu, ktoré nemalo základ v žiadnych relevantných objektívnych príčinách. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 18 Er 818/2007 (bod 1 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Vzhľadom na to, že uvedené konanie o námietkach bolo právoplatne ukončené (8. apríla 2013), bolo bez právneho významu, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných priesťahov tak, ako to navrhol sťažovateľ v petite svojej sťažnosti.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľ požiadal o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 1 505,70 €, pričom uviedol, že „je dôvodné požadovať primerané finančné zadost'učinenie v sume rovnajúcej sa vymáhanej pohľadávke v exekučnom konaní v nasledovnej špecifikácii:

- istina: 4.622,- Sk,

- poplatok z omeškania 28.993,- Sk,

- trovy konania: 84,- SK

- predbežné trovy exekúcie: 11.662,- Sk,

t. j. spolu 45.361,- Sk, po prepočte 1.505,70 EUR“.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa garantovaného mu čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil, že oprávnený v exekučnom konaní udelil 27. novembra 2007 súdnemu exekútorovi súhlas so zrušením vykonávania exekúcie zrážkami zo mzdy. Táto skutočnosť zmiernila podľa názoru ústavného súdu pocit právnej i súvisiacej existenčnej neistoty sťažovateľa v nasledujúcom, priet'ahmi poznačenom období, čo má vplyv pre hodnotenie návrhu na priznanie finančného zadost'učinenia.

Zároveň ústavný súd pripomína, že účelom finančného zadost'učinenia nie je to, aby ním priznaná suma v celom rozsahu vykompenzovala (resp. anulovala) plnenie povinnosti jedným účastníkom konania vo vzťahu k právu iného účastníka konania,

resp. k štátu (III. ÚS 449/2012). Opačný postup by popieral výchovný charakter súdneho konania [§ 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)].

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistený stav posudzovaného konania pri zohľadnení ostatných okolností prípadu ústavný súd považuje vyslovenie porušenia základných práv a slobôd za dostatočné na nápravu zistených porušení zo strany všeobecného súdu, preto sťažovateľovi finančné zadosťučinenie nepriznal (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia spoločnosťou Advokátska kancelária M., s. r. o, Ž. Právny zástupca vykonal dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania a písomné podanie (sťažnosť).

Úkon právnej služby spočívajúci v prevzatí zastupovania bol vykonaný 27. decembra 2012 (dátum na splnomocnení, ktoré sťažovateľ udelil právnomu zástupcovi), kým písomné podanie sťažnosti bolo realizované v roku 2013.

Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) prislúcha ako základná tarifa podľa ustanovení § 11 ods. 2 vyhlášky 1/6 z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky, t. j. zo sumy 763 € za úkon v roku 2012 a zo sumy 781 € za úkon v roku 2013).

Odmena za jeden úkon právnych služieb vykonaný v roku 2012 je 127,16 € a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2013 je 130,16 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľa nárok na náhradu režijného paušálu 7,63 € za úkon v roku 2012 a 7,81 € za úkon v roku 2013. Náhrada trov právneho zastúpenia v prípade sťažovateľa tak predstavuje 272,76 €. K tejto sume je potrebné pripočítať 20 % dane z pridanej hodnoty, pretože sťažovateľ predložil fotokópiu osvedčenia o registrácii jeho právneho zástupcu za platiteľa dane z pridanej hodnoty. Spolu tak sťažovateľovi vznikol hmotnoprávny nárok na náhradu trov konania o jeho sťažnosti v sume 327,31 €.

V petite sťažnosti, ktorý je pre ústavný súd záväzný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), však sťažovateľ navrhol priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia len v sume 190,03 €. Ústavný súd tento návrh nemohol prekročiť, a preto sťažovateľovi priznal náhradu trov iba v ním požadovanej sume, teda 190,03 €. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2013